

LBRIS

We know
books

Lucia Ileana Pop

TREPTÉ

PESTE TIMP

EDITURA REVISTEI

TIMPUL

2023

Cuprins

Despre emoția care dă sens.	7
Rădăcini	15
Azi m-am împiedicat	16
Poezia	17
Într-o zi	18
Izvor de nemurire	19
Ce paradox!	20
Un vânt prielnic	21
În fugă prin viață.	22
Neîncredere	23
E foame pe pământ și-n cer	24
Sunt un râu	26
Norocul	27
Sunt sortită să te caut	28
N-am putut	29
Mama	30
Frunză sunt	31
Vindem...	32
Mă-ntorc iar în satul meu	33

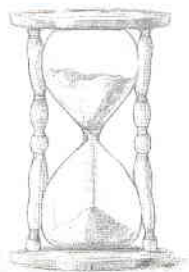
Privire înspre anotimpuri	34
Meditație	35
Hrana mea mă doare.	36
Aș vrea să știu	37
Dureri moștenite.	38
Prea multe tăceri.	39
Colindele, rugăciuni sfinte	40
Azi am stat de vorbă cu mine	41
El, timpul...	43
Aș vrea	44
Reîncep de aici.	45
Aș vrea să te cunosc	46
Mai sunt încă eroi	48
Între noi	49
Rugăciune	50
Fata Morgana	51
Miracolul vieții	52
Cel mai minunat dar.	53
Ai plecat	54
Dacă nu știi iubi	56
Cât de ciudat!	57
Doar rana va rămâne.	58
Cămașa, ia înnobilează România.	59
Și apoi....	60
Între azi și mâine.	61
Cearșaful vinovat.	62
Viața în fugă	63
Conflict	64
Am visat	65
Blestem	66

O picătură	68
Adevărul inimii	69
Maramureș	70
Prietenia	72
Am fost mereu în luptă cu timpul	73
Însingurarea	74
Într-o zi ca multe altele	75
Grădina lui Dumnezeu	76
Nu te-ntrista!	77
Din dragoste	78
Poezia?	79
Când mă voi întoarce cu privirea înspre asfințit	80
Timpul, Măria Sa	81
Îndrăzneala gândului	82
Dorurile	84
Pe-ntinsul cer al sufletului meu	85
Între răsărit și apus	86
Izvor de bucurie	87
Of, e toamnă!	88
Întâmplare	89
E nevoie de schimbare!	90
Între iubire și ură	91
Oglinzile	92
Azi m-am simțit un fulg de nea	93
Îndemn	94
Distanța	95
Lumină	96
De dragul tău	97
Femeia	98
Dacă te-ajunge nostalgia	100

Ne mai rămâne speranța	101
Nichita	102
Vis	103
Delicată făptură	104
Din tristețe se naște poezia	105
A fi sau a nu fi	106
Inimă de piatră.	107
În ochii tăi	108
Misterul	109
Când iubești	110
Priviri diverse	111
Bagaj pentru eternitate.	112
Moartea ce este?	114
Când am înțeles	116
Leacul	117
Limba sufletului	118
Ființă celestă	119
Gândurile duc tot la Desești	120
Viața mea-i o poezie	121
Gânduri despre poezie	123

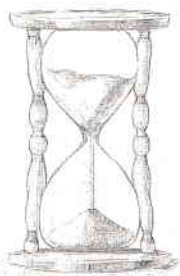
RĂDĂCINI

De unde vin eu, ploaia plânge
și cu lacrimi iarba râde,
iar clocotitorul râu învață
oamenii cum să viețuiască.
De unde vin eu, cucul cântă
și ne grăbește de pe cumpănă,
iar rândunica, dintr-un cuib
pretinde că-i al casei nimb.
De unde vin eu, bradul iubitor
e sufletul omului trecător,
ne învață drepti ca el să stăm,
capul niciodată să-l plecăm.
Acolo furtuna e pedeapsă aspră
dată de cer ca să oropsească
omul de greșală făuritor,
insul în păcat stăruitor.
De-aceea și eu vorbesc cu cerul,
de-aceea mă-ncred și în stele,
căci ale noastre toate sunt,
suntem frați buni cu ele.

AZI M-AM ÎMPIEDICAT

Umblând cu capu-n nori
printre ninsori de flori,
am urmărit un vis parfumat
ce-n starea de veghe
în taină mi s-a arătat.
Și căutând cu patos
ce nu-i de găsit, azi
m-am împiedicat
de un cuvânt înfășurat
în gând mai mult decât curat,
fără să-nțeleg cât e de minunat.
Cuvânt ciudat, ciudat cuvânt,
purtat de vânt fără veșmânt
și-nverzit de pământ,
venit fără-ntrebare,
sosit fără chemare,
ieșit din neant
și-apoi întors în mare,
de ce nu te-ai făcut o floare
plăpândă, dar mirositoare?

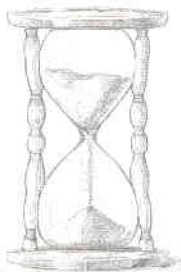

POEZIA

Când sufletului îi cresc albe aripi
și peste lume ar vrea să zboare,
doar din poezie el reușește
să-și facă oglinzi nemuritoare.

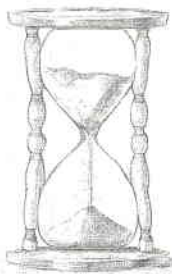
Când suntem prinși de încremenire
și nu știm unde am vrea s-ajungem,
ea, bun sfetnic, ne-ndrumă s-alegem
dansul său, zborul sublim spre iubire.

Când ființa ni-i lacrimă amară
și nu avem puterea de-a zâmbi,
poezia-i eliberare sfântă
ce ne dă forța de a dăinui.

ÎNTR-O ZI

Mi-ai lăsat într-o zi
un sărut
în palma stângă.
L-am ținut
ca pe-o comoară
mult timp, cu gelozie.
Azi însă,
ca să mă apăr,
fără să îmi dau seama,
am deschis pumnul,
iar din el a zburat
un roi de fluturi grăbiți.
M-am întrebat de ce
nu am reușit
să îi opresc acolo.
Le-aș fi făcut
cuib primitiv
și i-aș fi tratat
ca pe niște regi.
Dar n-am știut
să-mi răspund
la întrebare...

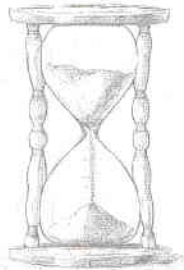

IZVOR DE NEMURIRE

Timpul, cel ce nu există în realitate,
ne subjugă însă viețile toate.
Ne străduim să-i ținem pasul în tandem,
dar să-l învingem niciodată nu putem.

El, cel ce în sclavi ne-a transformat,
ne ține sub papuc, căci ne-a hipnotizat.
Și-oricât am fi de vrednici ori nerozi,
el urmele își lasă chiar pe toți.

Și totuși, dacă sufletul ne este dor,
nu se lasă mistuit de el pân' la izvor.
În pulberea de stele ce-o creează dorul
uneori nemurirea-și va găsi izvorul.

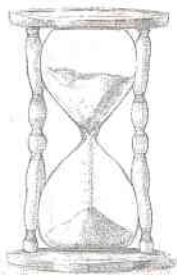

CE PARADOX!

Să atingi fericirea
în cea mai cruntă deznădejde
și să recunoști iubire
într-o amară cupă de-amăgire,
ce paradox!

Să fii firav precum o floare,
dar să învingi ușor ninsoare,
să porți pe umerii-amândoi
greutăți și vechi, și noi,
fără să-ți pară-atât de grele
sau să suspini uitându-te la ele,
ce paradox!

Să poți să îți sporești iubirea
cu cât în tine crește dezamăgirea
și să te simți cu-atât mai liber,
cu cât încătușat tu ești până și-n cuget,
să cunoști credința în locul unde
e de păcat îngreunat copilu-n pântec
și să dai apa vieții însetatului de vrajbă
și pâine sfântă flămândului de moarte,
ce frumos paradox!

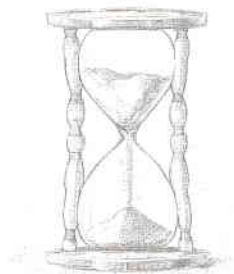

UN VÂNT PRIELNIC

C-un vânt prielnic
ce-a suflat din gândul tău,
s-au umflat pânzele îngreunate
ale sufletului meu.

O privire mărturisitoare
apoi mi-ai dăruit,
spre mine ca un far
în noapte a venit,
putere infinită mi-a dăruit,
furtunile mici să-mi pară
mi-a hărăzit.

C-un vânt prielnic
ce-a suflat prin gândul tău,
s-au umflat albe pânzele
sufletului meu.

ÎN FUGĂ PRIN VIAȚĂ

Suntem sau vrem să fim liberi,
ne dorim cu ardoare asta,
însă, fie nu înțelegem ce-i libertatea,
fie îi tocim încet-încet sensul,
trecând extrem de grăbiți prin viață.
Acceptăm să ne ghidăm după reguli
odihnitor de bine stabilite
și, mai mult de atât,
uneori acceptăm ceea ce e legal,
chiar dacă este imoral,
pierzând cea mai vitală libertate,
aceea de a fi oameni.

